

طرح پیشنهادی احداث یکی از بزرگترین و جذابترین جاده‌های دوچرخه‌سواری خانوادگی و بومگردی جنوب کشور

بزرگ‌ترین طرح گردشگری تفریحی شهری و روستایی کشور تبدیل کرد.

۹. در میانه این جاده بزرگ دوچرخه‌سواری خانوادگی و تفریحی، محیطی با صدها هکتار زمین کشاورزی و زمین‌های غیر کشت هست که این امکان را به مالکان، بخش خصوصی و نهادهای دولتی می‌دهد که در آن طرح‌های مربوط در این بخش را سرمایه‌گذاری کنند. مثلاً با ساخت تالارها، قهوه‌خانه و کافه‌ها، بازارچه صنایع دستی و جمع‌بازار توسط شهرداری بازی فوتبال و شهرهای بازی فصلی، اسکان مسافران با ویژگی بومی، برگزاری جشنواره‌های غذاهای بومی و... .

۱۰. در یکی از مقالاتی که در کانال کازرون‌نما که به قلم بنده منتشر شد، در زمینه ساخت یک دریاچه آبی مصنوعی زیبا با کمک روان آب‌های فصلی و همچنین استفاده بهینه از این منابع آب عالی سبز شهر و این پروژه بزرگ مکمل زیبایی و کاربردی‌تر شدن این طرح شود.

۱۱. در یکی از ایده‌های تقریباً رؤیایی دهم، شاید بتوانیم این طرح را در فازهای آینده، به کوه‌های بالای شهر کازرون و جاده دوان و در گذر از میان شهر کازرون با ایجاد یک مسیر دوچرخه‌سواری کنار خیابانی وصل کرد (البته کاری است بسیار سخت و شاید در آینده با جابه‌جایی پادگان ارتش، احداث خیابان‌های جدید، تغییر بافت بعضی خیابان‌ها مانند کارگر و ارشاد و... انجام شود. ولی خوب شدنی است!) و امروزه خیلی از شهرهای تاپ ایران به پیروی از کشورهای توسعه‌یافته و معروف توریستی، از جمله شیراز مسیره‌های مخصوص دوچرخه را در کنار بعضی خیابان‌ها ساخته و به سرعت در حال گسترش آن هستند.

به امید روزی که بتوانیم متفاوت باشیم و کازرون را یک شهر دوچرخه محور تبدیل کنیم.

۱۲. این پروژه تفریحی-ورزشی قطعاً چند میلیارد هزینه اجرایی دارد می‌تواند طرحی باشد که در آن برگشت سرمایه سریع و با بازدهی بالا باشد و به آینده‌دار بودن زمین‌های برای سرمایه‌گذاری بخش خصوصی، توسعه و اشتغال‌دهی در زمینه گردشگری کازرون امیدوار بود. (خوشبختانه می‌توان به‌صورت مرحله‌ای و در چند فاز و با جذب سرمایه‌های لازم را تکمیل کرد؛ که تقریباً می‌تواند از افتتاح همان فاز اول درآمدزا باشد)

۱۳. بخش‌هایی از خانه و کوچه‌های اندکی از سه روستایی که این مسیر دوچرخه‌سواری خانوادگی ملی، از میان آن می‌گذرد را می‌توان، با تغییرات و ایجاد یک مجموعه منظم سیما منظر سنتی و زیبای روستایی، نمای دیوارهای منازل، به خانه‌های بومی، کاه‌کلی و پر از گلدان، زیبا کرد (مانند برخی خانه‌های روستای دوان)، که می‌توان امید داشت توریست‌ها برای مشاهده، درک و لذت آن‌ها و ابزاری برای ارائه فرهنگ زیبای بومی روستایی و کشاورزی مردمان با فرهنگ دیرامان به وجود بیاوریم.

۱۴. متأسفانه نمای ورودی جاده کاسکان بدریخت شده است، ساختمان‌های واقعاً زشت و بدنمای تعدادی از واحدهای فنی و تعمیرگاهی شهرداری (که‌ای کاش در این مسیر ساخته نمی‌شدند و امیدواریم یک روز شاهد انتقال آنان باشیم)، آشفال‌ها و زباله‌های ساختمانی، کانال‌های فاضلاب زیاد، قدیمی و متعفن باغ‌های نازیبی با دیوارهای بلند و بلوکی، گاوداری‌ها و دیگر واحدهای مشابه کم بازده، بعد از چند سال هم از رونق می‌افتند و تعطیل می‌شوند و دیگر املاک خصوصی نامهانگ با چهره طبیعت پیرامونی و... چشم‌اندازی‌های این جاده را در خطر نابودی قرار داده است. ولی خوشبختانه هنوز هشتاد درصد این مسیر، زیبا و طبیعی باقی مانده و بقیه هم قابل تغییر می‌باشند.

۱۵. در فازهای آینده مسیر طولانی یا بخش‌هایی از آن را با سیستم‌های خورشیدی روشن و چراغ‌دار کردند، در فصول گرم و کم مسافر هم برای استفاده در خنکی هوا و زیبایی فضای شب شهرمان و مسافران بسیار خوب و پررونق باشد.

۱۶. استفاده عالی و بهینه از نقاط با چشم‌اندازهای بصری زیبا در این مسیر مانند تپه‌ها و کوهپایه‌ها، درختان و... با ایجاد آلاچیق‌های رفاهی کوچک و سایت‌های اقامتی بومگردی و... .

۱۷. استقبال مناسب شرکت‌ها و توره‌های گردشگری و تیم‌های حرفه‌ای دوچرخه‌سواری و سایر ورزش‌ها و رونق هتلداری و مسافرخانه‌های شهر کازرون، برگزاری مسابقات نیمه‌حرفه‌ای و خانوادگی کشتوری دوچرخه‌سواری و دوچرخه‌سواری عمومی بانوان و خانوادگی و... .

بنده و جمعی از دوستان سعی داریم، نقشه‌ها، تصاویر و طرح‌های کامپیوتری این مسیر و پروژه را با نرم‌افزارهای مربوطه، به‌طور خلاصه طراحی و ارائه کنیم و ده‌ها پیشنهاد و راهکارهای دیگر همشهریان خلاق و علاقه‌مند کازرون که می‌توانند به اجرای آن، حتی بدون دعوت از کارشناسان تهران و هزینه برای شرکت‌های بزرگ مشاوره‌ای توسط مسئولین! در تکمیل و بهتر شدن این پروژه و دیگر طرح‌های شهری و منطقه‌ای مشکل‌گشا و کمک کند.

فقط کافی است مردم و مسئولین شهری و شهرستان، برای اجرای طرح‌های خود، کمی متفاوت فکر و عمل کنند و قبل از اجرا، طرح‌هایشان را در سایت و رسانه‌های خبری کازرون ارائه دهند تا همه کارشناسان و فعالین شهر، بتوانند در بهبودی احداث آنان نظر و مشاوره‌های ناب دهند تا خدای‌ناکرده مانند انتخاب مکان بازارچه ماهی و آبزیان نشود!

* به فرض که این طرح، طبق گفته‌های اینجانب، چندان از طرف مردم سایر شهرهای مجاور مورد استقبال قرار نگیرد. ولی می‌تواند به بزرگ‌ترین طرح تفریحی-ورزشی برای مردم کازرون تبدیل شود و کیفیت زندگی و کلاس شهری منطقه‌مان را افزایش داده و حداقل با استقبال چند صد نفره یا چند هزار نفر در هفته توسط اهالی شهرستان، مراجعه تعدادی از مسافران شهرهای هم‌جوار و اینکه مسلماً در ایام نوروز می‌تواند انبوه گردشگران را از همه‌جا پذیرا باشد، می‌تواند حداقل باعث اقامت و هزینه کردن بیشتر آنان در اقتصاد مردمی شهرمان شود.

* ضمناً همین‌طور که تأکید کردم، این طرح می‌تواند شروعی باشد برای اتصال مسیرها و چشم‌اندازی‌های زیبای کوه‌های شرقی و شهر کازرون که در صورت تکمیل در سالیان بعد و گذر از خیابان‌های کازرون و رسیدن به کوه‌های طالقانی و روستای دوان، می‌تواند شهرمان را به یکی از جذاب‌ترین شهرهای دوچرخه‌سواری و زندگی بهتر و رضایت‌بخش‌تر برای مردمانان خوبان تبدیل کند (وجود مسیرهای پیاده‌روی و دوچرخه‌سواری زیاد و مناسب امروزه اولویت شهرهای مدرن، رفاه محور و توریستی ندیاست!

مهندس مجید نوحی

مدت‌های زیادی است که در تمام رسانه‌های مجازی و نوشتاری شهرستان می‌نویسیم، می‌خوانیم، شعار می‌دهیم و باور داریم که کازرون در زمینه گردشگری دارای بیشترین استعداد از میان دیگر بخش‌هاست. البته این بیانات بیشتر به‌صورت کلی‌گویی بوده و نه با ذکر طرح‌های کاربردی، اجرایی و رود به جزئیات و ارائه راهکارها! مشکلاتی که در تمام کشور و به‌صورت پرتنگ‌تر در کازرون مشاهده می‌کنیم، این است که اکثر جاذبه‌های گردشگری که به نسبت رونق و استقبال زیادی هم از آن می‌شود (به‌ویژه آثار و مراکز تفریحی بیرون از شهر) باعث پیشرفت و توسعه در آن مناطق (شهرستان - شهر نزدیک یا حتی روستای مجاور آن مجموعه تاریخی یا گردشگری نمی‌شود!)

مثلاً سال‌هاست که میلیون‌ها نفر بازدیدکننده و گردشگر و ده‌ها هزار توریست به مجموعه‌های سید حسین و پیشاپور آمده‌اند، ولی پیشرفت و سرمایه خاصی به شهر کازرون (که این آثار و اماکن فعلاً در اختیار بخش مرکزی است) یا حتی روستاهای نزدیک آن وارد نشده است!

که البته این معضل، علاوه بر وجود نواقص در قوانین اداری کشور، نشانگر عدم برنامه‌ریزی صحیح، جامع و عملیاتی برای صنعت گردشگری است.

به‌عنوان مثال، تمام تلاش خود را می‌کنیم تا با انتقال آب، دریاچه پریشان دوباره پر شود.

خب فرض کنید پر آب شد! ده‌ها سال که پر آب بود و گردشگرپذیر، چقدر سرمایه وارد شهرستان شد و مردم نتایج آن را در محیط مسکونی شهری و روستایی، سفره زندگی، فرهنگی، محیط اجتماعی و پیرامونی خود چقدر مشاهده نمودند؟ (و دیگر مثال‌های متعدد از داشته‌های تاریخی، طبیعی گردشگرپذیرمان)

نباید تنها دل‌خوش باشیم که یک یا چند اماکن گردشگرپذیر داریم، افراد معدودی از نگهبان و دست‌فروش آن‌هم به‌صورت خرده و ناچیز رزق و روزی کنند.

در حال حاضر برخلاف شعارهایمان، آن‌چنان مجموعه‌های تفریحی و سیاحتی، قابل‌استفاده و جذابی برای گردشگری در شهرستان بالفعل وجود ندارد! (بالقوه چرا فعلاً هست)

شاید برای همه ما پیش‌آمده است هرازگاهی، حوصله خودمان و خانواده‌هایمان سر می‌رود و تصمیم می‌گیریم برای گذراندن ساعاتی فراغت بیرون بزیم، حال نمی‌دانیم و حیران می‌مانیم که کجا خوب هست و داریم که برویم! از سر ناچاری، راهی جاده کاسکان و... می‌شویم یا نهایتاً امامزاده سید حسین! (البته دشت برم، به خاطر مسافت و سرسبزی مقطعی فصلی و عدم وجود رود و چشمه و... متأسفانه برای ما بیشتر کاربرد بهاری و نوروزی پیدا کرده است)

امروزه در کشورهای قدرتمند گردشگری و دیگر شهرهای پیشرو کشور در این بخش، تنها متکی به داشتن چند آثار تاریخی یا طبیعی نیستند، چون این مدل گردشگری (به‌خصوص در زمینه آثار تاریخی) شاید بیشتر به درد اندک توریست‌های علاقه‌مند خارجی و بخش کوچکی از مردم کشورمان به تاریخ و آثار باستانی بخورد. درحالی‌که اکثر مردم و گردشگران داخلی و خارجی به دنبال سفر به شهرهایی هستند که در تمام بخش‌ها قابل تفریح باشند! (حداقل چند ویژگی سیاحتی داشته باشد تا ارزش هزینه کردن و اقامت را برایشان داشته باشد)

مطمناً اصفهان، همدان، بوشهر، خرم‌آباد، ملایر، کاشان، خوی و ملایر و... هم با داشتن آثار متعدد تاریخی و طبیعی معروف، اگر فاقد امکانات شهری، پارک‌ها، مراکز ورزشی و خرید، موزه و پارک‌های علمی سرگرمی، موضوعی، اماکن تفریحی مناسب خانوادگی، سیما منظر شهری مناسب و جاذبه‌های طبیعی با امکانات راحتی و سرگرمی مدرن بودند، اینقدر رشد نمی‌کردند.

دیدن یک آتشکده تاریخی، کتیبه‌ها، سیر و استفاده چندین‌باره و صرفاً از دشت و درختان طبیعی یک منطقه خاص و... برای مردم خود آن‌هم دیگر چندان جذاب نیست (که البته این نکته، علت‌های زیادی، به‌خصوص تغییر نگرش، فرهنگ و نوع زندگی مردم و جوانان نسبت به اوقات فراغت دارد)، چه برسد به اینکه انتظار از مردم شهرمان دیگر داشته باشیم تا به شهرمان بیایند، حداقل یکی دو روزی بمانند و هزینه کنند! (در حال حاضر اگر هم می‌آیند، معمولاً مانند ایام نوروز و در حد چند ساعت ماندن و عبوری است)

حال در کنار این‌ها چه برای عرضه داریم؟ حقیقتاً ما کازرونی‌ها هم فقط برای زیارت و دکتر، مشهد و شیراز نمی‌رویم! در کنار این هدف، می‌رویم که از پارک‌های مدرن و موضوعی، خیابان‌های زیبا، مجموعه‌های آبی، موزه‌ها، باغ‌وحش‌ها و مراکز خرید، مسیرهای دوچرخه‌سواری پیاده‌روی، ورزشی، تفریحی خانوادگی، رستوران‌ها و مناطق بومگردی و... آنجا بهره‌مند و لذت ببریم.

همچنین باید توجه داشته باشیم که شهرستان ما به علت قرار گرفتن در منطقه گرمسیری جنوب کشور، تقریباً در طول سال، چند ماه خیلی گرم و غیر گردشگری داریم (البته این مشکل به علت شرایط فعلی و داشته‌هایمان است و می‌توان با برنامه‌ریزی و اجرای طرح‌های مناسب حداقل گردشگران شهرهای مجاور و نزدیک را، در تمام ماه‌های سال داشته باشیم)

خلاصه کلام اینکه، باید طرح‌ها و پروژه‌هایی را اجرا و احداث کنیم که مکمل داشته‌های دیدنی تاریخی و طبیعی منطقه‌مان باشد و از تک‌محوری خارج شویم و به فکر احداث سایت‌های پرترفدار امروزی، متفاوت و خاص در مقابل امکانات و طرح‌هایی که در اکثر شهرها یافت می‌شود باشیم تا بخش گردشگری ما متنوع و برای مردم و مسافران، متنوع، قابل‌استفاده‌تر و به‌صرفه برای مراجعه و هزینه آن‌ها باشد.

یکی از طرح‌های قابل‌اجرا که می‌توان روی آن کارهای مطالعاتی و بررسی‌های لازم را انجام داد، ایجاد یکی از بزرگ‌ترین و جذاب‌ترین جاده‌های دوچرخه‌سواری خانوادگی، بومگردی (نیمه‌حرفه‌ای و حرفه‌ای) منطقه یا شاید کشور، در کازرون است!

که در خطه جنوب کمتر موردی جز در جزیره کیش آن‌هم به‌صورت استثنا و نه‌چندان کامل و موفق در استفاده و یکی هم در صورت شیراز در حال ساخت است که با طرح پیشنهادی ما در این مطلب، تفاوت دارد که در آخر مطلب قسمت بی‌نوشته درباره آن کمی توضیح داده‌ایم.

منظور ما جاده و مسیر دوچرخه‌سواری خانوادگی و جذابی هست که می‌تواند علاوه بر استفاده حداکثری تمام مردم شهر و بخش‌های شهرستان، بسیار گردشگرپذیر باشد.

جاده‌ای چند کیلومتری مناسب، علاوه بر تفریح ورزشی، دارای چشم‌اندازها و مناظر طبیعی، فرهنگ روستایی و کشاورزی دیرامان باشد

۱. با تکمیل و بهره‌برداری از تونل بناف (محرّم)، شلوغی و تردد اصلی در مسیر شیراز به بوشهر، شهر کازرون و در جوار این جاده بوم‌گردی و مسیر دوچرخه‌سواری خانوادگی، قرار می‌گیرد (یکی از بزرگ‌ترین جاده‌های سلامت و تفریحی جنوب کشور یا دیگر تعابیر!)

که می‌توان با نصب تابلوها در جاده‌های اصلی مجاور به سمت این سایت تفریحی ورزشی و تبلیغ‌های رسانه‌ای و شهری در جنوب و تمام کشور، این مسیر جالب گردشگری را به‌مرور معرفی و مشهور کرد.

۲. در حال حاضر طبق آماری از ۲۰ هزار تردد خودرو در مسیر شیراز - کازرون - بوشهر وجود دارد. در ایام نوروز میلیون‌ها مسافر راهی جنوب، استان فارس و بوشهر می‌شوند.

آخر هفته‌ها هزاران خانواده از شیراز و بوشهر برای گذراندن تفریح یک‌روزه به دشت و روستاهای اطراف (دشت برم، کوهمره سرخی، سید حسین و دشت ارژن و کوهمره نودان و...) می‌روند و یا بی‌هدف و فقط برای وقت‌گذرانی (به علت تکراری بودن مکان‌ها و تفریح‌ها یا خشکی دشت‌ها و...) تنها به ماشین‌سواری بین شهرهای کازرون و روستاهای اطراف بین شیراز و بوشهر و کازرون می‌پردازند!

۳. شما فرض کنید یک جاده‌ای داشته باشیم پراز رونق، شادی، تفریح ورزش خانوادگی، اگر هفته‌ای ۲ الی ۵ هزار خانواده از شهر خودمان بوشهر و دیگر شهرهای اطراف، برای گذراندن اوقات فراغت خانواده و بچه‌هایشان، دوچرخه‌ها را روی باربند ماشین‌هایشان ببندند و به جاده تفریحی‌ورزشی استاندارد و زیبای مخصوص دوچرخه‌سواری ما بیایند تا کودکان و جوانان در کنار والدینشان رکاب بزنند و خوشحال باشند و بزرگ‌ترها در سایه‌های درختان و دشت و زمین‌های زیبای راحت و دوره‌هم نشینند؛ قطعاً آینده خوبی برای توسعه بخش گردشگری می‌توانیم داشته باشیم!

البته در ماه‌های گردشگری کازرون (مهر، بهمن، اسفند، فروردین و نوروز و اردیبهشت) شاید چند صد برابر و هزاران هزار نفر استقبال بیشتر شود و عاملی باشد که مسافران زودگذر نوروزی ما، دلیلی برای یکی دو روز توقف بیشتر در شهرمان را داشته باشند.

۴. شاید سؤال شود که چطور می‌شود که این جاده تفریحی مناسب و قابل‌توجهی برای مردم و مدیریت شهری کازرون برسد؟

ما در ساخت این جاده، با رابزینی با مردمان و مسئولین روستایی، (هرچند کمی سخت ولی قابل‌حل است)، صاحبان زمین‌ها و کشاورزان را با توجه اقتصادی و پیشرفت باثبات در آینده منطقه، راضی کنیم که هرکدام چند متری از زمین‌های خود را به این طرح ارائه، یا به قیمت ارزان واگذار یا در آینده شریک در تعاونی‌های عمومی تشکیل یافته در پروژه‌های مکمل این طرح، یا با ارائه دیگر تسهیلات و امتیازات، جهت اضافه به پهنای این جاده دوچرخه‌سواری تفریحی در نظر بگیریم.

۵. همچنین با اجرای این پروژه، با استقبال همیشگی و هدفمند هزاران نفر از مردم شهرستان کازرون و مراجعه روزانه و هفتگی تعداد زیادی از مردمان شهرها و استان‌های مجاور مسافران در ایام نوروز، می‌توان با ایجاد بازارچه‌های سنتی و هفتگی (جمع‌بازار) برای فروش محصولات کشاورزی، صنایع دستی و خانگی روستایی و شهری و طول این جاده رونق زیادی به اقتصاد آنان داد. همان‌طور که می‌بینیم یکی دو شهر شمالی کشور به‌صورت یک‌قطب مکمل استان تبدیل گردیده است.

(خوشبختانه در شنبه و پنج‌شنبه بازار کازرون هم می‌بینیم تعدادی از اهالی، برازجان، نورآباد و یاسوج، برای فروش محصولات خود حاضر می‌شوند)

۶. در ایام نوروز و روزهای شلوغ می‌توان استفاده از بخش‌هایی از این جاده ورزشی تفریحی را هزینه‌ای و با تهیه بلیت توسط شهرداری کازرون منوط کرد (همچنین با ایجاد شرکت‌های خدماتی اجاره دوچرخه، اسب و کالسکه و...)

(همان‌طور که در ایام نوروز خیابان‌های ساحلی جنوب کشور برای ورود خودرو پولی می‌شود!)

۷. این جاده در مسیر خود می‌تواند از کنار شهر کازرون و در آینده با ساخت کمربندی جدید پایین‌شهر (موازی با کمربندی خرمشهر که توسط مجموعه قبلی مدیریت شهرداری، شروع به احداث آن گردید) باعث جذب سرمایه فراوان شود، شهرداری می‌تواند در کنار این کمربندی (تکمیل این مسیر دایره‌ای رفت به جاده کاسکان و برگشت از قلعه) و با احداث یک مسیر دوچرخه‌سواری خوب، با دو طرف درخت و فضاهای سبز زیبا و جذابیت شهر اقدام کند.

بزرگ‌ترین طرح و مکان برای ورزشی‌های همگانی دوچرخه‌سواری و... شهرمان تبدیل شود)

۸. با توجه به فاصله اندک روستا و جاده کاسکون با آسیایی و کمربندی، می‌توان با ایجاد تعدادی راه و خیابان مستقیم و فرعی، مسیرهای متعدد جهت ورود و استفاده مردم و پیادگان و خودروها به این جاده تفریحی تسهیل و گسترش دهد و آن را به یکی از